

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 kwietnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację T. K. od wyroku z dnia 30 maja 2011 r., którym Sąd Okręgowy w W. oddalił jego odwołanie od decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. ustalającej prawo do emerytury policyjnej bez uwzględnienia okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił:
1) naruszenie art. 6 ust. 1 i art. 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: „ustawa emerytalna”) w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej: „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”), przez ich błędną wykładnię; 2) naruszenie art. 1 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 1990 r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy poprzez jego niezastosowanie, skutkujące niezaliczeniem do wysługi emerytalnej, uwzględnianej przy obliczaniu emerytury na podstawie art. 15 ustawy, okresów ubezpieczenia społecznego rolników (od 11 kwietnia 1973 r. do 5 grudnia 1976 r., od 16 marca 1977 r. do 23 maja 1988 r., od 1 sierpnia 1988 r. do 28 listopada 1989 r.) przed przyjęciem do służby jako okresów składkowych w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie odwołania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością skargi „z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] przepisów prawa materialnego skutkującym przyznaniem skarżącemu emerytury policyjnej w wysokości niższej niż wynika to z jego wysługi emerytalnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia. Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość naruszenia wskazywanych przepisów (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I UK 382/11, LEX nr 1215133 i orzeczenia tam powołane).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko że nie przeprowadza żadnego wyводу prawnego dla wykazania jej istnienia, ale nawet nie wskazuje przepisów prawa materialnego, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji i z jakich względów miałyby wprost prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, a rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i

formułowanie za skarżącego wniosku wykazującego istnienie przesłanek uzasadniających zaangażowanie tego Sądu w rozpoznanie skargi kasacyjnej. Należy więc tylko zauważyć, że po pierwsze - z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1990 r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy jednoznacznie wynika, iż nie dotyczy on wliczania okresów wymienionych w pkt 1-3 do stażu pracy (służby) dla celów ubezpieczenia (zaopatrzenia) społecznego; po drugie - art. 6 ustawy emerytalnej zawiera definicję okresów składkowych, a art. 10 tej ustawy definicję okresów uzupełniających; po trzecie - art. 10 znajduje zastosowanie wyłącznie do świadczeń z systemu powszechnego; po czwarte - okresy uzupełniające nie są ani okresami składkowymi, ani okresami nieskładkowymi, a jedynie są traktowane „jak okresy składkowe” w sytuacjach określonych w art. 10 i art. 56 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r., II UK 59/04, OSNP 2005 nr 13, poz. 195); po piąte - wpływ okresów wymienionych w art. 10 ustawy emerytalnej na wysokość świadczenia określa jej art. 56, a nie art. 15, do którego odwołuje się art. 16 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.